

Az elégetett holttest

— A fene ezt a hideget — dörmögte maga elé Galántai János, amikor kilépett a vendéglő ajtaján. Keze majd odafagyott a kerékpárok vasához, miközben igyekezett kiszabadítani a sajátját az egymáshoz támasztott biciklik közül.

Kitolta az útra. Előbb komótos mozdulatokkal beállította a pedált, aztán felült a nyeregbe. Apró kormánymozdulatokkal igyekezett irányítani járművét a jeges, havas úton. Ám csakhamar belátta, hogy túl sokat ivott. Ha nem akar közelebbi ismeretségbe kerülni a csikorgóra fagyott úttal, jobb, ha gyalogszerrel folytatja az útját.

Galántai vállas, erős fiatalember volt. Egy ideig állatgondozóként dolgozott a dunántúli nagyváros szomszédságában működő sertéstelepen. Két éve aztán úgy döntött, hogy a szüleitől kapott telken — ahol már állt a háza — sertésólakat épít, s a maga ura lesz. Huszonhárom éves volt, amikor először száz malac tartására szerződött.

A kezdet nehéz volt. A termelőszövetkezet hiába biztosított tápot, hiába hozták a helyébe az állatokat, a sertések reggeltől estig munkát adtak. Hajnalban takarítással kezdte a napot, és hat órakor már etetett. Délelőtt előkészítette a következő adag takarmányt, mire ezzel végzett, már a delet kongatták. Ebéd után pihent egy kicsit, majd ismét enni adott, és előkészítette az állatoknak a hajnali adag takarmányt.

Napjai így teltek. Délután ha végzett, megmosakodott, tiszta ruhát öltött, és elkerékpározott a közeli presszóba. Többnyire ott találta a cimboráit, akikkel megivott néhány féldecit, megbeszélték a meccseredményeket.

Esténként a Páva vendéglőben kötöttek ki. Ott már vegyesebb volt a társaság, mint az eszpresszóban. Az étterem dolgozói nem nézték, ki mennyit ivott, amíg fizetni tudott, hozták az italt.

A fiatalember aznap délelőtt a városban járt, ügyes-bajos dolgait intézte. Hazaérve előbb az olajkályhákat gyújtotta be, majd az ólakhoz sietett. Albérlőinek egyike, egy fiatalember éppen akkor csukta be maga mögött a kertkaput. Köszöntötték egymást, de nem elegyedtek szóba, ki-ki ment a maga útjára.

Délután hat óra tájban végzett az állatok körüli teendőkkel. A verandán kilépett sáros csizmájából, belebújt a papucsába, és a fürdőszobába ment. Megmosakodott, sietve felöltözött, és felpattant a kerékpárjára. A Páva vendéglőbe tartott. Tudta, hogy a cimboráit már ott találja majd.

Galántai János nem vetette meg az italt. Szeretett jókat enni, utána nagyokat inni. Pénze mindig volt, nem kellett számolgatnia a forintokat. A kocsmázások alkalmával egyszer-egyszer belekeveredett verekedésbe is. Ilyenkor többnyire ő osztogatta a pofonokat. A környék lakói és a kocsmá törzsvendégei tudták, nem ajánlatos verekedést kezdeni ott, ahol Galántai is jelen van. Különösen nem volt tanácsos Galántai valamelyik cimborájába belekötni, vagy akárcsak kötekedni is. Galántai János előbb ütött, utána kérdezett.

Hét óra körül járt az idő, amikor belépett a Páva vendéglő ajtaján. A nyíló ajtó láttán többen felkapták a fejüket. Néhányan harsányan üdvözölték.

A hosszúkás helyiség végében húzódott a söntéspult, mögötte a polcon, az italosüvegek társaságában a televízió képernyője villogott. A hangot lekapcsolták, egy rádiós magnó szórakoztatta a vendégeket. Már aki hagyta magát szórakoztatni, mert a legtöbben mással voltak elfoglalva. Népes társaság vette körül a biliárdasztalt, harsányan biztatgatva az éppen soron levő játékost. Az asztalok mellett réveteg tekintetű férfiak markolták az italos poharakat. A söntéspulthoz támaszkodva egy társaság borozgatott, a pult közepén a kocsmá egyetlen nővendége, meghatározhatatlan korú, tarkaruhás asszony állt, láthatóan alaposan ittasan.

Galántai leült az egyik asztalhoz. A pincér azonnal ott termett, várta a rendelést. Galántai János jó vendég, mindig busás borraivalót osztogat. Ha valakinek, neki kijár a tisztelet.

— Igenis, egy Debrői hárslevelű — ismételte el a pincér a rendelést, és hiába szölongatták mások is, egyenesen a söntéspulthoz sietett, s már iparkodott is vissza a ledugaszolt palackkal. Tekerte a dugóhúzót, töltötte a bort a pohárba.

— Már hiányoltunk — lépett az asztalhoz S. Jenő. — Délután hol voltál? Láttalak bent a városban . . . — Aztán a kérdésre választ sem várva, nehezen forgó nyelvvel más témába vágott.

Galántai sűrűn üritgette a poharakat. Egykettőre megitta a palack bort, s rendelését jelezve, magasra emelte a kiürült flaskát. Csakhamar ott termett a pincér az újabb üveggel.

A televízióban éppen elkezdődött a Híradó, amikor Galántai felemelkedett az asztaltól, s elindult a mellékhelyiség felé.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, a söntéspult mellett ácsorgó társaságból kilépett egy sötét bőrű fiatalember és utánament.

Galántai már a kezét mosta, amikor Veszli Béla belépett a parányi helyiségbe.

— Mi van pajtás, nem bírsz magaddal? — kérdezte Galántai a belépő fiatalembertől. — Nem volt elég a múltkor? Szólj, ha meguntad az életedet, átküldelek a másvilágra!

Veszli egyetlen szó nélkül állon vágta a nála jóval magasabb és testesebb férfit. Galántai félrerántotta a fejét, így az ütés lecsúszott. A következő pillanatban Veszli kapott egy jókora pofont, majd iszonyú erővel orron vágta Galántai. Estében a láncal rögzített mocskos törülközőt is magával rántotta. Ebben a pillanatban ismét kivágódott az ajtó, és újabb fiatalember lépett be — Szojka Csaba. Ütését egy jól irányzott jobb horoggal előzte meg Galántai, és búcsúzóul hatalmasat rúgott a megsédült fiatalemberbe, majd kilépett a mellékhelyiségből. Mint ha mi sem történt volna, visszament az asztalához, és tovább folytatta az ivást.

Veszli orrából dőlt a vér. Szojka orrából is. Hideg vízzel igyekeztek elállítani a vérzést. Ilyen szégyent, ketten sem bírtak Galántaival! Mit szólnak majd a többiek, ha meglátják őket véres, dagadt fejjel? Egy hónapja, hogy Galántai ellátta a bajukat, akkor is szájára vette őket a telep apraja-nagyja. Akkor megfogadták, hogy bosszút állnak. És most újabb vereséget szenvedtek. Ráadásul Galántainak a haja szála sem görbült. Ha legalább egyszer-kétszer sikerült volna megütniük, hogy a többiek is lássák: legények a gáton. De Galántai sértetlen, s amíg ők mosakodnak, már vígan iszik.

— Majd kint elkapjuk, ott nem lesz ilyen nagy legény! — fogadkoztak. Visszamentek az ivóba, de a fél szemüket Galántain tartották. Látták, hogy ellenfelük dönti magába a bort.

A söntésbe visszatérő két fiatalember láttán pillanatok alatt elterjedt Galántai újabb győzelmének híre. — Jól megadtad ezeknek — nyújtotta kezét az egyik cimborája. — Mikor tanulják már meg, hogy veled nem lehet szórakozni?

Lassan ürülni kezdett az italbolt. Az esti filmet sokan otthon akarták nézni, egyébként is közeledett a záróra ideje. Galántai is fizetett és szedelődzködni kezdett. Felvette a pufajkáját, elköszönt az ismerőseitől és dülöngélve kilépett az utcára. A kérempárjával folytatott eredménytelen próbálkozás után gyalogszerrel indult hazafelé, a biciklit maga mellett tolva.

Talán száz méterre távolodhatott el a Pávától, amikor Veszli

és Szojka kilépett az utcára. Pontosan tudták, hogy merre induljanak.

— Mégsem kellene . . . Hagyjuk a fenébe — állt meg néhány méter után Veszli Béla.

— Mi van, beijedtél? — nézett rá dühösen Szojka.

— Nem, de felesleges a balhé.

— Ha nem akarod, menj haza! Ellátom én egyedül is a baját — mondta Szojka Csaba.

Veszli erre várt. Elköszönt társától és átvágott az úton.

Szojka csendesen lépked, tudja, hogy egyetlen fegyvere van, a meglepetés. Szemtől szembe még a részeg Galántait sem tudná legyőzni. De ha hátulról támad, talán van esélye.

Még néhány méter, és utoléri. Már látja Galántai széles vállát, magas termetét, amint lassan botorkál az úton. Szojka körülnéz, nincs-e a környéken járókelő. A leeresztett rolókon itt ott fény szűrődik ki, de az utcán, rajtuk kívül senki nincs.

Már csak két lépés, már csak egy. És a következő pillanatban jobb kezével hátulról átkarolja Galántai nyakát. Fojtani próbálja, miközben igyekszik hátrafelé húzni a nagydarab embert. Galántai eltaszítja magától a kerékpárt, megrázza magát, lecsúszik nyakáról a fojtogató kar. Szembefordul támadójával. Minden erejét beleadja az ütésbe, ami ha eléri Szojkát, eldöntötte volna a küzdelmet. De Szojka félrelép az italtól lelassult férfi ütése elől. Galántait saját lendülete viszi a földre. Feltápaszkodna, de Szojka megelőzi. Hátára ugrik, és üti, ahol éri. Galántai tudja, hogy az életéért küzd. Igyekszik megfordulni, hogy birkózhasson Szojkával. Sikerül is az oldalára fordulnia, megmarkolja Szojkán a kabátja hajtókáját és lerántja magáról. Most már ő van felül. De nem pontosak az ütései. Szojka mint a csík, minduntalan kitér a súlyos öklök elől. Már áll, amikor Galántai még a földön fekszik. Lassan emelkedik a nagydarab férfi. Szojka a zsebébe nyúl, bicskát ránt elő. A kés villámgyorsan vágódik Galántai János mellkasába — egyszer, kétszer, háromszor . . .

Szojka nézi a véres kést, megfordítja, marokra fogja, és hátra szúrja hörgő áldozatát.

Néhány pillanatig mozdulatlanul áll a holttest felett. Elméje lassan kitisztul. Elteszi a bicskát. Bördzsekije merő vér. Mi legyen a tetemmel? Itt nem maradhat . . .

A közelben egy kukát lát. Tartalmát kiborítja a hóra, és a szemetesedényt odahúzza Galántai holtteste mellé. Az elernyedtest túl nehéz, nem bírja beemelni a kukába. A földre fekteti az edényt, és így próbálkozik ráhúzni a tetemre. A testes férfi nem fér bele.

Szojka körülnéz, egy sarokkal odébb, az iskola kerítése mellett nagy szeméttároló konténert lát. A hátára fekteti Galántait, megemeli, a hóna alatt megragadja pufajkáját, és elvonszolja a konténerig. Nagy nehezen átemeli a konténer oldalán. Üres a tartály, hordani kellene rá valamit — gondolja, de hiába néz körül, havon kívül semmit sem lát. Ekkor veszi észre, hogy az iskolából az egyik ajtó alatt fény szűrődik ki . . . Már menekülne, de eszébe jut Galántai kerékpárja és a véres kuka. Semmiképpen nem maradhat ott — dönti el Szojka Csaba. Visszarohan, bal kezébe fogja a kukát, a jobbal felállítja a kerékpárt, és a közeli zombékos, nádas terület felé indul. A száraz, kopasz nád közepére húzza a kukát, távolabb lefekteti a kerékpárt, s avart, náddarabokat szór rá.

Futva menekül haza. Otthon a vízcsapnál lemossa a dzseki-jéről a vért, majd lefekszik aludni. Reggel munkába megy.

Galántai János édesapja másnap délelőtt, mint szokta, a fiához indult. Egyenesen a fészkerhez ment,ilyentájt ott van munka. Hangos szóval szólongatta fiát, de nem kapott választ. Az ólakhoz sietett. Az állatok az üres vályúk körül álldogáltak. Még nem kaptak enni — ismerte fel a helyzetet.

Ilyesmi még nem fordult elő. Galántai János értett az állatokhoz, és előző este bármennyit ivott, a macskajaj soha nem tartotta ágyban. Az állatok ellátása olyan tennivaló volt számára, amely nem maradhatott el.

Idősebb Galántai János sietve törölte le a sarat a gumicsizmájáról a verandánál, és lenyomta a kilincset. A zár nem engedett. Egy darabig dörömbölt az ajtón, aztán megkerülte a házat, de hiába kopogtatta az ablakot, senki nem mozdult a zörgetésre.

Talán valami sürgős dolga akadt — vélte és visszaballagott a fészkerhez. A moslékot ott találta, ahová előző napon a fia készítette. Begyújtott az üst alá, megmelegítette az ennivalót és kihordta az állatoknak.

Tizenegy órára mindennel végzett. Leült a még meleg üst mellé, hogy kivárja fia hazaérkezését. Múltak az órák, már az albérlők is hazaérkeztek, Galántai János sehol.

Elérkezett az esti etetés ideje is, az idős ember még mindig hiába várta a fiát. — Megnézem a Pávában, hátha tudnak róla — határozta el.

— Tegnap este itt volt vagy kilencig — válaszolt az egyik pincér, majd a kollégáit is megkérdezte.

— Én szolgáltam ki — szólt közbe egy másik felszolgáló. —

Nem volt nagyon berúgva — válaszolt az apa kérdésére. — Elment rendesen, mint szokott.

Dolgavégezetlenül lépett ki a vendéglőből idősebb Galántai János. Hol lehet? — tette fel magában újra és újra a kérdést. Aztán ismét elindult a fia háza felé, hátha hazatért időközben.

Késő este ment haza. Nem szól a feleségének, határozta el magában, hátha menyecske van a dologban, s akkor felesleges patáliát csinálni.

Másnap reggel is az üres ház fogadta. Útközben összetalálkozott a fia egyik albérlőjével, ám az is a fejét ingatta. Nem hallotta, hogy János otthon lett volna — mondta.

Idősebb Galántai János egész nap hiába várta, hiába kereste a fiát, nem érkezett haza és nem akadt a nyomára. Este megint benézett a Pávába. A pincér — aki 13-án este kiszolgált a fiát — félrehúzta a raktár bejáratához.

— Tegnap, hogy maga elment, beszélgettünk a srácokkal — bökött a pincér a kollégái felé. — Talán érdekes lehet, hogy tegnapelőtt János igencsak elhúzta a nótáját Veszli Bélának és Szojka Csabának. Ők is azonnal elmentek, amint János elindult haza.

Idősebb Galántai János rosszat sejtett, ám azzal nyugtatta magát, ha a fiával Szojkáék tettek volna valamit, annak nyoma lenne, ha megverték volna, a kórházból üzent volna János...

Másnap délben, amikor még mindig nem került elő Galántai János, az idős ember a városi rendőrkapitányságon bejelentette fia eltűnését. Az ügyeletes tiszt alaposan kikérdezte: hová, kikkel szokott a fia eljárni, mikor, ki látta utoljára, milyen ruhát viselt aznap, kik a barátai. Az apa elmondta a kocszabéli verekedést és azt is, hogy Szojka és Veszli talán a fia után ment akkor este.

Az ügyeletes tiszt ezt is jegyzőkönyvbe vette, majd rádióberendelte az egyik gépkocsizó járőrt, és utasította: menjenek el a Páva étterembe, tudjanak meg mindent a verekedésről, írják össze, kik tartózkodtak akkor az italboltban.

Este volt, amikor a járőr megérkezett a Páva vendéglőbe. A felszolgálók megerősítették, hogy Galántai Jánost február 13-a óta nem látták — noha korábban mindennapos vendég volt — és azt is, hogy Szojka Csaba és Veszli Béla verekedést provokált a mellékhelyiségben. Határozottan állították, hogy a két fiatalember Galántaival csaknem egy időben hagyta el az italboltot.

Az információt telefonon jelentették az ügyeletre, s további utasítást kértek.

— Állapítsák meg Szojka Csaba és Veszli Béla lakcímét,

adatait! Kérdezzék ki őket alaposan, mit csináltak azután, hogy az étteremből kijöttek . . .

A rendőrjárőr otthon találta Szojka Csabát. Feljegyezték adatait, közben megkérdezték: ismeri-e Galántai Jánost, s ha igen, hol, mikor találkozott vele utoljára.

— A Páva vendéglőben egy vagy két napja — vágta rá azonnal Szojka. — Belém kötött a WC-ben, nézzék, cipóra verte a fejemet — mutatott elszíneződött orrára a fiatalember.

— A verekedés után, az utcán nem találkoztak?

— Nem, ő balra ment, mi meg jobbra.

Veszli sem emlékezett másként. A pofozkodást beismerte, ám, hogy utána, az utcán még találkoztak volna, éppúgy tagadta, mint cimborája.

Szojka és Veszli kihallgatásáról jelentés készült, az ügyeletes tiszt pedig távgépírón Szojkáék priuszát kérte. Három esetben büntetve, utoljára garázdaság és rablás miatt — kopogták sebesen a gép billentyűi.

Másnap reggel a bűnügyi osztály vezetőjének asztalán fekvő Galántai apjának bejelentéséről készült jegyzőkönyv a rendőrök jelentésével, és a két fiatalember priuszával.

— Tudjatok meg többet a verekedésről és Szojkáékról — mondta a bűnügyi osztályvezető a bűnüldözési parancsnoknak . . . — Hívjátok fel a közlekedésieket is, nem érte-e Galántait baleset. Nézzétek meg a kórházakban, és az apját is hallgassátok meg még egyszer! Ne csináljunk feleslegesen felhajtást, lehet, hogy lumpol valahol, mi meg térdig járjuk a lábainkat. Mindenesetre, jelentem az ügyet a megyei életvédelmi osztálynak is. Ha megtudtok valamit, azonnal szóljatok.

19-én reggel, amikor még mindig nem került elő ifjabb Galántai János, megszületett a döntés: garázdaság alapos gyanúja miatt őrizetbe kell venni Szojka Csabát és Veszli Bélát.

A két fiatalember előállításával megbízott rendőröknek déltájban sikerült rábukkanniuk Szojkáékra. Nem tiltakoztak az előállításuk, sőt őrizetbe vételük ellen sem. Természetesen külön-külön kérdezték ki őket a nyomozók. Aprólékosan, minden kérdésre előre felkészülve. Minden perc eseményére, minden mozzanatra vissza-visszatérve folyt közel három órán át a kihallgatás. A nyomozókat nemcsak az érdekelte, mi történt a Páva vendéglőből való távozásuk után, hanem az is, hogy elenséges viszonyuk Galántai Jánossal miért és mikor keletkezett. Szojka szavaiból kétségtelenné vált, hogy mélységesen gyűlöli Galántait.

A kihallgatások után Veszli és Szojka Csaba a fogdába ke-

rült, a kihallgatáson részt vett nyomozók pedig megbeszélésre gyűltek össze a bűnügyi osztály vezetőjének szobájában.

— Kezdjük Szojka Csaba vallomásával. Ismertesd pontosan, mit mondott! — utasította beosztottját az alezredes.

A nyomozó papírlapot vett elő a dossziéból. Szojka elmondása szerint a Barátság útja 176. számú ház előtt érték utol Veszli Bélával Galántai Jánost. Ott ismét összeakaszkodtak. Leütötték a kerékpárját toló fiatalembert, összerugdosták és ott hagyták.

— Mit mondott Veszli? — vont a szemöldökét a bűnügyi osztály vezetője.

— Az utcai verekedésig minden stimmel, az én páciensem is így vallja, de aztán ellentmondás van — válaszolta a nyomozó, majd jegyzetére pillantott, hogy pontosan idézhesse Veszli szavait. Veszli szerint az összerugdalt Galántai a földről felállt, és visszanézve látták, amint elindult hazafelé.

— Kétségtelen az ellentmondás, méghozzá egy igen lényeges pontban — foglalta össze a hallottakat a bűnügyi osztály vezetője. — Mi a véleményetek? Szojka, ez a többszörösen büntetett fenegyerek, aki korábban mindig mindent tagadott, most első szóra beismer egy rá nézve súlyos következményekkel járó bűncselekményt. Hiszen már a garázdaságért is éveket kaphat, s ezt ő is jól tudja. Az az érzésem, ha Szojka több mint gyanús őszinteségére választ kapunk, fényt deríthetünk az eltűnés körülményeire is. Remélem, tévedek . . .

A nyomozók értették, mire gondol főnökük: rutinos bűnözők nagyobb bűncselekmények után szívesen ismernek be enyhébb bűncselekményt, s mennek a börtönbe. Ott meghúzzák magukat, amíg elvonul fejük felől a vihar.

— A legelső tennivaló, hogy mindkettőjük ruhaneműit lefoglaljuk, azokat is, amelyeket 13-án este viseltek. Felküldjük a Bűnügyi Technikai Intézetbe, hátha a szerológus szakértő többet tud mondani nekünk. Az eddigieket jelentem a főkapitányságnak. Azt hiszem, a továbbiakban szorosan együtt kell majd működnünk — fejezte be a megbeszélést az alezredes.

Főkapitányi utasításra még aznap nyomozócsoport alakult, amelynek fő feladata Galántai János felkutatása volt. Másnap reggel nagy apparátus látott munkához. Az egyik csoport azt a feladatot kapta, hogy a Páva vendéglő és Galántai lakása közötti mintegy három kilométeres útszakaszon kérdezzenek ki minden háztulajdonost, minden lakót, nem tapasztaltak-e valamit akkor este. Több száz ember kikérdezéséről volt szó . . . Egy másik csoportnak helyszíni szemlét kellett tartania azon a helyen, ahol Szojka és Veszli szerint az utcai verekedés tör-

tént. Egy nyomozó azzal a feladattal indult útnak, hogy próbálja megtudni az orvosi rendelőben, állt-e gyógykezelés alatt korábban Galántai János, esetleg adott-e vért, s ha igen, milyen vércsoporthoz tartozik. S végül még egy csoport alakult, amelynek az volt a feladata, hogy a Páva vendéglő és Galántai lakása közötti útszakaszt lépésről lépésre vizsgálják át olyan tárgyak, elváltozások, anyagmaradványok után kutatva, amelyek összefüggésben lehetnek Galántai eltűnésével.

Csikorgó hidegben láttak munkához. A nyomkutatók minden négyzetcentiméternyi helyet átvizsgáltak a keményre fagyott, jeges havon. Egyikük a Nagymegyer utca és a Kaszás utca kereszteződésében, az út szélén észrevett valamit. Egy gyermektenyérszerű, sötétbarna foltot.

— Azt hiszem, találtam valamit — szólította magához munkatársait. — Akármi legyen, ha ez nem vér . . .

Pár centivel arrébb tenyerével félresöpörte a havat, s egy négyzetméteres folt körvonala rajzolódott ki. A bűnügyi technikus fényképfelvételeket készített szűrőpapírra, valamint apró kémcsövekbe mintát gyűjtött a folt területéről. A csoport ekkor kettévált: négy nyomozó azt a feladatot kapta, hogy érdeklődjenek a környékbeli lakóktól, nem tudnak-e valamit a folt keletkezésének körülményeiről.

Az egyik közeli házból a csengetésre idős ember sietett a kapuhoz:

— Dehogynem, pontosan tudom, mi történt ott — bólogtatt. — Szegény B. Karcsi a múlt héten ott feküdt el részegen. Hajnalban bukkantak rá, a mentők azonnal a kórházba vitték. Még most is ott van. Úgy hallottam, a kezeit le kellett vágni, úgy megfagyott.

Az adatgyűjtésre rendelt nyomozók ismét csatárláncba álltak, és folytatták a nyomkutatókat. Egy sarokkal távolabb, a Kaszás utca és a Boros utca kereszteződésében újabb, az előzővel megegyező színű foltra bukkantak. A folt közepén egy gomb hevert . . .

— Hívd a bűnügyi technikust, kezd érdekes lenni a dolog — utasította beosztottjai egyikét a csoportvezető, és a homlokára csapott. — Nézzétek csak meg, hol lakik Szojka Csaba . . .

— A Boros utcában — néztek egymásra a nyomozók.

A bűnügyi technikus csakhamar megérkezett. Komótosan pakolta ki a kombiból laboratóriumnyi felszerelését.

— Már be sem megyek, itt maradok veletek. Alig értem be, és indulhattam is vissza — dörmögte bosszúsan a technikus, és munkához látott. — Szerintem itt valahol a közelben disznót ölhetnek, aztán valahol máshol dolgozták fel. Közben meg elfo-

lyathatták a felfogott vért. Már ha egyáltalán vért találtak. Rövidesen eldőlt minden . . .

A bűnügyi technikus végezte munkáját, a nyomozók meg tovább indultak. Eljutottak Galántai János házáig, de semmi újabb nyomot nem leltek.

A főkapitányságra közben megérkezett egy Galántai János vércsoportjának megállapításával megbízott nyomozó. Türelmesen végighallgatta, míg a másik csoport beszámol, majd maga is jelentést tett.

— A megyei vérellátó állomáson bukkantam nyomra. Galántai még katona korában egyszer vért adott. A, RH pozitív a vércsoportja. Az alfaktorokat sajnos nem tudták megmondani, de talán ez is valami.

Késő este érkezett meg a Bűnügyi Technikai Intézetből a sötétbarna foltokból vett minta vizsgálatának eredménye. Emberi eredetű vér, A, Rh pozitív — közölte a szerológus szakértő. Másnap, a további csoport-tulajdonságok vizsgálata után már többet tud mondani.

— Ez már valami, de ne siessük el a dolgokat! — figyelmeztette kollégáit a nyomozócsoporthoz vezetője. — Holnap azzal kezdjük, hogy megnézzük Szojka és Veszli vércsoportját is, és ne feledkezzünk meg B. Károlyról sem. A kórházban kell érdeklődni, hiszen ha operálták, tudják a vércsoportját.

Szojkától és Veszlitől másnap reggel a rendőrorvos vért vett, amelyet azonnal analizálásra küldtek. Sikerült megszerezni B. Károly vércsoportját is. És akkor kezdődtek a bonyodalmak . . . A fagyási sérülésekkel a megyei kórházban ápolott férfi vércsoportja ugyanis A RH pozitív volt. Délre a szálak még kuszábbá váltak: Szojka Csaba is A, RH pozitív vércsoport-tulajdonságokkal rendelkezik — hangzott a szakértői vélemény.

Az adatgyűjtéssel megbízott nyomozók délutánra kiderítették, hogy a Boros utca sarkán talált kisebb vérfolt akkor keletkezett, amikor egy környékbeli férfi ittasan felbukott a kerékpárjával, s beverte az orrát a fagyos talajba. Biztos, ami biztos, felkeresték a férfit, aki a nyomozók kérésére előkotort egy kórházi zárójelentést. A papír tanúsága szerint A Rh pozitív vércsoport-tulajdonságú volt ő is. A vértócsában talált gomb pedig az ő pufajkájáról szakadt le, amikor elesett a kerékpárral.

A csoportvezető utasítására egy nyomozó elindult a megyei kórház sebészeti osztályára.

— Próbáld megtudni, hogy B. Károly mennyi vért vesztett. Rengeteg az a vér, amit a Nagymegyer utca—Kaszás utca kereszteződésében találtunk. Szerintem több liter vér folyha-

tott el, azt pedig nem élhette túl senki — indította útba kollégáját a csoportvezető.

A nyomozó még a kórházból felhívta főnökét.

— B. Károlyt külső sérülések nélkül szállították be a kórházba, a vér tehát nem tőle származik — jelentette.

Másnap, február 22-én reggel a Bűnügyi Technikai Intézet szerológus szakértője jelentkezett telefonon.

— Elkészültem a ruhaneműk vizsgálatával. Vért csak a Szojkától lefoglalt bőrdzsekin találtam, ott viszont rengeteget. Bár alaposan lemosták, de előtte a bőrdzseki eleje merő vér volt. Sikerült a vércsoport-tulajdonságot is megállapítani. A, Rh pozitív . . .

A, Rh pozitív Szojka vére is — morfondírozott a csoportvezető. — Lehet az övé is . . .

Délután a bűnügyi technikusnak ismét dolga akadt. A Kaszás utcában lakó S. Sz. február 14-én reggel bosszúsan tapasztalta, hogy éjszaka valaki ellopta a háza elé kirakott kukát. Mi több, az ismeretlen tolvaj a szemetet is kiborította a kukából. A szemetesedényt délután egy elhagyott területen játszó gyerekek találták meg. Az edény oldalán, nagy betűkkel festve, rajta volt a Kaszás utca és a házszám. Így került vissza a kuka a jogos tulajdonosához.

S. Sz. mielőtt visszatette a szokott helyére, belenézett. A kuka belül merő vér volt . . . Azonnal a rendőrségre sietett. A vérvizsgálat eredménye ismét A, Rh pozitív volt.

— Az a véleményem, hogy Szojkát ki kell hallgatnunk gyanúsítottként, az eddigi adatok elegendőek ehhez. A többi teendőnk attól függ, mit mond Szojka.

A csoportvezető döntése helyesnek bizonyult. Szojka egy ideig tagadott, ám amikor elétárták a bőrdzsekijéről készült vizsgálati eredményt, megtört. Elmondta, hogyan ölte meg bosszúból Galántai Jánost, s azt is, hogy a férfi tetemét végül egy szemétszállító konténerbe dobta. Vallomását jegyzőkönyvbe foglalták, megbilincseltek és kocsiba ültették. Megmutatta azt a helyet, ahol borzalmas tettet végrehajtotta, majd az iskola kerítése mellett a konténer helyét is.

Az iskolában megtudták a nyomozók, hogy az előző konténer — amelyben a holttest lehetett, feltéve, ha Szojka igazat mond — 18-án, a reggeli órákban a szemételepre vitték.

A nyomozók késő délután érkeztek meg a szemételepre.

— Nem tudom ugyan, hogy mit keresnek abban a konténerben, de nincs sok remény arra, hogy meglelik — tárta szét karjait a bányamester. — Ez egy rendszeren kezelt bánya, itt az a szokás, hogy a kiborított szemetet egy dózer azonnal elegyen-

geti, egy másik meg földet tol rá. Megállapítani, hogy azt a konténert akkor, pontosan hová borították, már szinte lehetetlen.

— Nincs más lehetőség, meg kell tudni, melyik gépkocsivezető hozta ki a konténert a bányába. Reggel ez lesz az első dolgunk.

Másnap reggel szerencsével jártak a nyomozók. A szeméttel lep előtt ácsorgó gépkocsivezetők egyike, amikor megtudta, hogy kit keresnek a nyomozók, rövid gondolkodás után kibökte: — Az iskolától R. Józsi szokta elhozni a konténert. Ne menjenek sehova, rövidesen jönnie kell a Józsinak — tanácsolta a gépkocsivezető.

Fél órával később teherautó kanyarodott a telep bejáratához, volánja mögött R. Józseffel.

— Jöjjenek velem, megmutatom hova borítottam le. Azt hiszem, hogy mázlijuk van. Ha jól emlékszem, a konténer tele volt izzó salakkal, ezért nem oda borítottam a többi közé, hanem távolabb a földre, mert féltem, hogy a szemét tüzet fog — mondta a gépkocsivezető. Egy halom hamuhoz vezette a nyomozókat. — Ez az, de nem hiszem, hogy ebben találnak valamit, mert szinte még izzott a hamu, amikor leborítottam...

Nem kellett sokáig keresgélniük. A kupacnyi hamuból egy cipővel fedett lábfej meredt ki. A nyomozók ekkor még nem tudták, hogy ez az egyetlen épen maradt testrésze Galántai Jánosnak...

De miért égett hamuvá az áldozat holtteste? A kérdésre az iskolában kapták meg a választ a nyomozók. Azokban a napokban rendkívül hideg időjárás volt, az iskola vezetése elrendelte: a tantermeket éjszaka is fűteni kell, hogy a gyerekeket reggel meleg fogadja. Az iskola fűtője lelkiismeretesen rakta a kazánt, ám a fűtőberendezés oly mértékben elavult volt, hogy csak úgy lehetett tartani a meleget, ha a még izzó hamu helyére azonnal szenet rak a fűtő. Sötétben pedig nem vehette észre, hogy az orvosszakértő szerint mintegy 1500 Celsius fokos hamut egy ember holttestére borítja...

Másnap a Bűnügyi Technikai Intézet szakértőjével kiegészült helyszíniszemle-bizottság szállt ki a szeméttelre, s az orvosszakértő irányításával átvizsgálták a mintegy két köbméter hamut. 1500 gramm emberi eredetű hamut, csontmaradványt sikerült kiválogatniuk a további szakértői vizsgálatok céljára. S megkerült az áldozat kerékpárja is, amelyet gondosan elrejtett a gyilkosság után Szojka Csaba...